

ved Brøvelsen af, hvorvidt der foreligger en ny, virkelig industriel Opfindelse. Men man kan sandelig heller ei forlange en feilfri Undersøgelse. Muligheden for at faae Patentet senere underkjenndt af Domstolene maa derfor staa aaben; men det vil allerede have stor Betydning, at Enhver ved, at han ikke kan faae Patent, uden at der har fundet en foreløbig Undersøgelse Sted. Altsaa, skulle vi have en ny Patentlov, maa Flertallet tiltræde, at den foreløbige Undersøgelse bliver en Betingelse for Patents Meddelelse. Nu vil man maasse sige: „Sa hvad skulle vi saa med den hele nye Lov?“ Fremgangsmaaden er jo for Tiden netop den, at der findes en saadan foreløbig Undersøgelse Sted; kunne vi da ikke lade det Hele bero derved og forfaste Lovforslaget? (Jes sen: So!). Ja, det erede Mindretal siger, som Betænkningen viser, So, og han vil jo derfor senere kunne anføre sine Grunde; jeg skal sige, hvorfor Flertallet har troet, at det ikke ret vel lader sig gjøre. For det Første er der en Række af Enkeltheder, som ganske naturlig egner sig til legislativ Afgjørelse. Det er klart, at, naar Sagen saaledes har henligget som Bevillings-sag, er der mange Spørgsmaal, som ikke kunne finde en bestemt Afgjørelse uden Lovgivningsmagtens Hjælp. Naar der da fremkommer et Regjeringsforslag om Sagen, er der en naturlig Opfordring til at behandle Sagen nærmere. Men det er ikke Hovedsagen. Der er, tror jeg, en særegen Grund til, at Sagen nu kommer frem. Denne særegne Grund er den, mine Herrer! at efterdem Antallet af Patentansøgninger tiltager, er det umuligt at forlange, at den polytekniske Læreanstalts Bestyrelse, som hidtil væsentlig gjennem nogle af Lærerne ved Anstalten har maattet bære hele Løstet, skal vedblive at gjøre det uden noget som helst Bederlag. Det gaar her som saa ofte: naar Arbeidet bliver større, kan det ikke længere gjøres uden Betaling; man maa altsaa gjøre Udgifter i den Anledning, og denne Udgift vil jo vistnok ogsaa omtrent kunne blive dækket ved de Indtægter, som komme ind gjennem det større Antal Patenter. Naar man altsaa paa en eller anden Maade maa bringe et nyt Element ind i Sagens hidtilværende Ordning, og Regjeringen forelægger et Lovforslag derom, er der vistnok Grund til ikke at lade det blive ved et Finantslovs-spørgsmaal, men samtidig med den nye pekuniære Ordning at give den hele Institution et saadant fastere og mere regelmæssigt Præg, at den Forundersøgelse, som organiseres, kan blive saa frugtbringende og nyttig som mulig. Dette er de Hovedhensyn, som have bevæget Udvalgets Flertal til at stille de Forslag, som her omhandles.

Jes sen: Efterat mit principale Forslag er blevet forfattet, har jeg naturligvis mindre Interesse i denne Sag, da jeg i ethvert Fald vil

stemme mod Loven; men jeg har, da jeg heller ikke ventet, at denne min Stemmeopgørelse skal blive fulgt af Flertallet, dog anset det for min Pligt som Medlem af Udvalget at foreslaa de Forandringer og gjøre den Modstand, som jeg har kunnet paa enkelte Punkter imod Flertallets Ansøelser. Det første Forslag, som jeg har stillet, er et Forslag om, at der blandt de Betingelser, som kræves til at faae Patent paa en Opfindelse, skal høres den, at Ansøgeren om Patentet paa Kro og Love udstæder en Erklæring om, „at Opfindelsen er hans egen, og at det ikke er ham bekendt, at nogen Anden tidligere har iværksat samme.“ En saadan Betingelse er gjort gjældende saavel i den franske som i den engelske Lovgivning, og jeg anser en saadan Erklæring for at være et langt virksommere Bærn mod at tilegne sig Andres Opfindelse og erhverve Patent paa allerede beskjendte Sager end en Forundersøgelse eller hvilkenhelst andre Foranstaltninger. Det er af den høitærede Ordfører bemærket i Betænkningen, at denne Bestemmelse ikke er tydelig, og at det ikke kan være Hensigten at fortolke den overensstemmende med Ordene. So, det er netop min Mening, at den skal fortolkes strengt efter Ordene, den er aldeles overensstemmende med den Erklæring, der foretages i England. For at nogen kan faae Patent i England, maa Opfinderen, ikke Ansøgeren, indlevere en Erklæring, hvori han siger: „Jeg erklærer herved paa det Høitideligste, at jeg er i Besiddelse af denne Opfindelse, at denne Opfindelse er min egen, at det ikke er mig bekendt, at Opfindelsen er gjort af andre Personer eller har været bragt i Anvendelse af Andre.“ Det forekommer mig dog, at være fuldkommen naturligt, at en saadan Erklæring maa afgives; thi den er det sikreste Bærn ogsaa mod, at de Arbeidere, som jeg ikke mindre ønsker at beskytte end den erede Ordfører, virkelig faae Frugten af deres Opfindelse, hvorimod, saaledes som det efter Paragrafen ellers skal indføres, at Enhver jo kan ansøge om Patent paa en Opfindelse, uden at der spørges om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af denne Opfindelse, om den er hans, eller om han har fundet den et andet Sted og nu vil tilegne sig den. Jeg kan ikke ret forstaa, hvorfor man ikke, da man dog i det Hele synes fra det erede Flertals Side at være saa indtaget i de Lovgivinger, som jeg har nævnet, paa dette Punkt vil følge dem. Jeg anser det for at være et nødvendigt Bærn navnlig i dette Anmeldelses-system, som nu skal indføres. De næste Endringsforslag, jeg har stillet, gaa ud paa at formene, at Eneretten skal omfatte Handel med de patenterede Gjenstande. Jeg skal i den Henseende henholde mig til, hvad jeg til Begrundelse af dette Forslag har anført i Betænkningen. Det forekommer mig at ville være aldeles urimeligt, om man her tillands, hvor man ikke har kjendt en saadan Indskrænkning, nu pludselig skulde indføre den, og det saameget